

Hanzade Servi

yo-yo 2

Hebele Hübele Mühendis

Hanzade Servi

yo-yo 2

HeBele HüBele
Mühendisİ

YO-YO 2 HEBELE HÜBELE MÜHENDİSİ

© 2022, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Barış İnce
KAPAK RESMİ: Berk Öztürk
KAPAK TASARIMI: Kaan Kayhan Atik
GRAFİK UYGULAMA: Nilgün Koç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2023 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-730-4

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

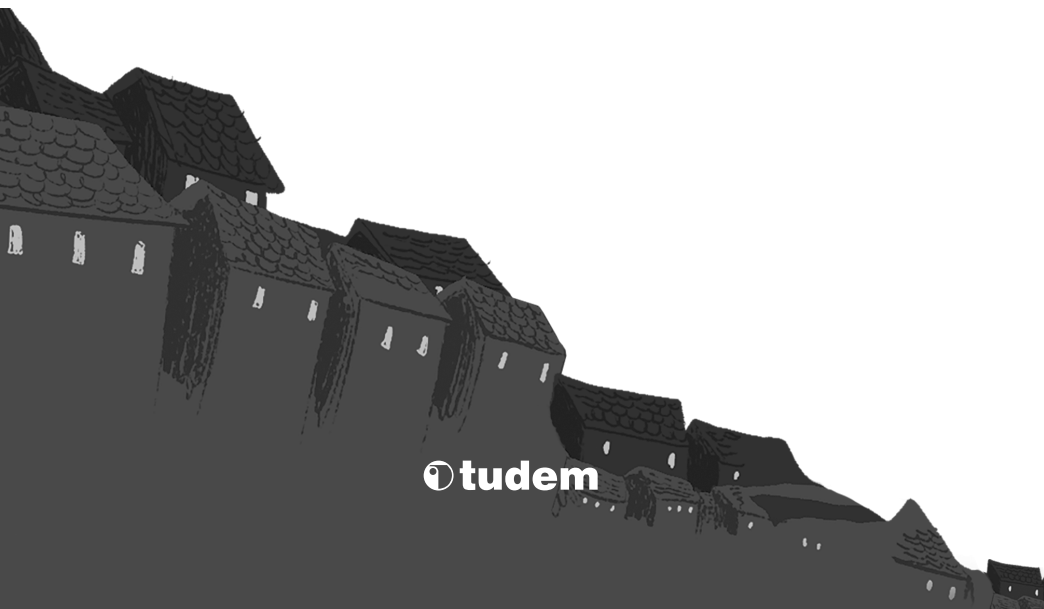
Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Hanzade Servi

yo-yo 2

HeBele HüBele
Mühendisİ

 tudem

Hanzade Servi

1978'de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın Bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon ve reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışmasında *Ortanca Balık* adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü'nü aldı. 2014 yılında *Karakura'nın Düşleri* isimli kitabıyla korku öyküleri yarışmasında birinci olan Hanzade Servi'nin *Kora ile Kelebek* kitabı da, Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı İlkgençlik Roman Ödülü'nü kazandı.

Hanzade Servi, kitaplarını yediden yüz yetmiş yediye, ayırım yapmaksızın her yaştan ruhlar için yazıyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Sen de Oku: Çok İlginç Bir Haberim Var

Sen de Oku Klasikler: Peter Pan • Bir Noel Şarkısı

Öykü: Ortanca Balık • Karakura'nın Düşleri

Roman: Su Günlükleri-1 Biz Arkadaş mıyız? • Su Günlükleri-2 Ben Kıskaç mıyım? Umacı • Kalamar Pansiyon • Havuç Ağacı • Kumdan Salıncak • Hayalet Tozu Hortlaklar Geçidi • Kumsal'ın Çizgili Dünyası • Kora ile Kelebek Yo-Yo • Yo-Yo-2 Hebele Hübele Mühendisi • Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-1 Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-2 Mektup Ağacı • Bir Sır Kaç Kilometre?

Başvuru: Karamel Kokulu Öykü Okulu

BÖLÜMLER

Rüya	7
Pembe Yağmur	16
Gizli Toplantı	36
Perisin, Perisin, Perisin!	46
Kahomer'in Ziyaretçisi	65
A-aaaaa!	78
Yo-Yo?	90
Leyla Teyze	111
Yağıyor Hızla Kar Kar!	123
Güneş'in Kargosu ve...	137
Yo-Yo ile Pe-Ya	151
Ezgi... Heey Şakalama Aay!	162
Hebele Hübele Mühendisi	179
Işıkly Kaydırak	193
Periler Konseyi, Sek Sek!	215
İyi ki Doğdun Yo-Yo! Saffet, Biliyordum!	236
Güle Güle... Hebele Hübele!	252

Giriş

Rüya

Ocak, 2012

Geçen gece, dünyanın en acayip rüyasını gördüm. 2035 yılındaydık. Ünlü bir oyuncuydum. ‘Çocukluğumun Başladığı Yaz’ diye bir kitap yazmıştım. Melis’le evliydik ve Yonca Yosun isminde bir kızımız vardı. Ona Yo-Yo diyorduk.

Yo-Yo ile yaz tatilimizin neredeyse bir dakikada bittiğine yemin edebilirim. Bazı şeylerin sonsuza dek sürmesini istiyorsunuz. Ama zaman, Fuat eniştenin aşırı titiz ablası gibi, koltukların üstünde biraz daha zıplamanıza asla izin vermiyor. Neyse ki diş hekimi randevunuzda da aynı hızda geçerek kendini affettiriyor. Yani zamandan bahsediyorum. Fuat eniştenin ablasının, ben dolgu yaptırırken etrafımdan hızla geçmesini istemem.

Rüyamda Tufan’a bir tablo çizdiriyordum. Yo-Yo ile tahterevallideki fotoğrafımızın tablosunu... Ama karşımda oturanı, Yorgun Yorgancı değil Yo-Yo olarak çizmesini istiyordum. Sekiz yaşında, kel, ön dişleri olmayan, çırpı bacaklı, dede kıyafetli o muhteşem kız! Benim Yo-Yo’m!

Bu, rüyamın gerçekleşmesini istediğim tek kısmıydı. O yüzden, gecenin bir saatinde uyandığım gibi Tufan’ın odasına koşmuş, fenerimi yüzüne tutup kollarını çekiştirmiştim. O ise “Hömmmm,

zııııı, öğüüüüü!” gibi sesler çıkararak uyumaya devam etmişti. Tam umudu kesip yatağıma dönecekken de tamamen ayılmış bir hâlde, “Ne var İç Donu?” diye sormuştu.

Yo-Yo’dan sonra kimsenin bana böyle seslenmesini isteyeceğimi düşünürdüm ama Tufan’ın her ‘İç Donu’ deyişi, geçen yazın rüya olmadığını kanıtı gibi...

O tablo şimdi, yatağımın tam karşısındaki duvarda asılı. Seksen yaşıma geldiğimde de öyle olacak. Yo-Yo’yu ve bana öğrettiklerini unutmaktan çok korkuyorum.

Annemlere Yo-Yo’nun, insanları sevmeyen dedesiyle birlikte yaşadığını söylemiştim. Annesiyle babası Almanya’daydı. İşlerini ayarladıktan sonra, Yo-Yo ve dedesini yanlarına almışlardı. Yo-Yo bu sebeple aniden taşınarak ortadan kaybolmuştu. Hikâyemin sallanan tek kısmı, sadece yazı geçirmek için Palamutluk’a niye geldikleriydi. O soruyu da ‘dedesi buralıymış’ gibi bir şeyler geveleyip geçiştirmiştim.

Annemlerin, emlakçı Şermin teyzeyle sonsuza dek karşılaşmamasını diliyordum. Çünkü ona ‘keşke yazın evi kiraladığınız Yo-Yolar Almanya’ya taşınmak zorunda kalmasaydı’ gibi bir şey söyleyebilirlerdi. Şermin teyze de ‘yazın ev boştu ki’ derdi ve işler babamın hayalet iplikleri gibi karışırdı. (*Şeffaf ipliklere ‘hayalet ip’ dendiğini yeni öğrendim. Oysa benim zihnimde, ‘BOO’ diye bağırarak uçan makaralar vardı.*)

Yalanımı yurt dışına taşımamın sebebi, annemlerin ‘Yo-Yo’yu tatilde bize çağırırsana’ gibi isteklerini önlemektir.

Yo-Yo gittikten sonra o kadar üzül müştüm ki annemler morali düzeltmek için odamı yenilemişti. Kenarında kaydırağı olan ranzalı bir yatak seçmiştim. Yarkın, “Normalde şimdiye kadar bu yatağı kullanıyor olman gerekiyordu,” demişti. “Şimdi de daha... yetişkin bir yatağa geçmeliydin.”

Ona, kırk yaşında bile bu yatağı kullanmak istediğimi söyle-

miştim. “Kaydırdıktan kayarak başladığın bir günün kötü geçme ihtimali var mı?” diye eklemiştım.

Annemler, Yo-Yo ile her gün görüntülü konuşabileceğimizi, böylece özlemimizin biraz hafifleyeceğini söyleyip duruyordu. İlk zamanlarda, “Almanya’daki evlerinde internet yokmuş,” diye onları oyaladım. Haftalar geçip Yo-Yo’dan bir mektup, bir telefon gelmeyince annemler biraz bozulmaya başladı. Oğulları burada acı çekerken Yo-Yo, arkadaşını hemen unutmuştu.

Annemin, “Zaten acayip bir kızdı,” dediği gün, Yo-Yo’ya sevgilerinin azalmasından korkarak, “Her çarşamba, saat dörtte görüntülü konuşacağız,” diye bir şey uydurdum.

Bunu uydurduktan sonraki ilk çarşamba, dörtte bilgisayarımı açıp masama oturdum. Kapım kapalıydı ama annemle babamın koridordaki ayak seslerini duyabiliyordum. Odamın önüne geldiklerinde yavaşlıyorlar, besbelli ki kulak kesiliyorlardı. Ekranımdaki Yarım Kuyruk’un fotoğrafına bakıp, öylece durmam imkânsızdı. Yo-Yo’nun sesini duymamalarını kulaklığıma bağlayabilirdim. Ama beni duymazlarsa konuştuğumuza tabii ki inanamazlardı.

Ruhsuz bir şekilde “Merhaba,” dedim. Sesim sinek vızıltısı gibi çıkmıştı. Boğazımı temizleyip tekrar denedim. O an içimden bir ses -büyük ihtimalle görünmez seyircilerimden biriydi- *‘Eski Tuzman geri mi geldi?’* diye sordu. *‘Odasında yalnızken bile saçmalamaya korkan... Yo-Yo şu an seni görseydi çok kızardı.’*

Ve aniden, “Hebele hübeleee!” diye bağırdım. “Selam gençlik! Nasılsın Yo-Yo? Harika görünüyorsun! Demek oradaki okulunda tiyatro kulübündesin. *Un Tuz Şeker* şarkısını Almancaya mı çevirdin? Vuhuuu! Hadi karşılıklı dans edelim!”

Tam yarım saat boyunca, kendinden geçerek yayın yapan bir radyocu gibiydim. Biraz abarttığımın farkındaydım ama o kadar iyi gelmişti ki! Artık çarşambaları iple çekiyordum. Hatta neler

konusacağımı önceden not bile alıyordum. Gerçekten de sıkı bir radyo programı sunucusu olabileceğimi anlamıştım.

Yo-Yo'nun gitmesinden kısa bir süre sonra, beni onun sekiz yaşında bir kız çocuğu değil, seksen sekiz yaşında, ölü bir adam olduğunu öğrendiğim anki kadar şoka sokan bir şey yaşadım. Yarkın, İlgi ve Melis'le parkta oynuyorduk.

“Acaba Yo-Yo bizi izliyor mudur?” diye sordum.

Birbirlerine şaşkınlık ve anlayamadığım bir bıkkınlıkla baktılar. Neler oluyordu?

“Acayip bir teleskobu falan yoksa bizi nasıl izleyebilir ki?” dedi Melis.

“Sonuçta Almanya'da, değil mi?” dedi Yarkın.

“Galiba Yo-Yo'nun taşınmasını kabullenemediğin bir süreç yaşıyorsun,” dedi İlgi. “Annelerin kitaplarını biraz araştırdım. Ama taşınmış arkadaşının aniden yanımızda belirivermesini beklemen ya da gökyüzünden bizi izlediğini falan düşünmen biraz korkutucu kanka. Yo-Yo'dan sanki doğaüstü bir şeymiş ya da... ölmüş gibi bahsediyorsun ve artık sıkmaya başladı. Annelerden senin için randevu almamı ister misin?”

“Şaka falan mı bu?” dedim, salıncaktan atlayarak. “Yo-Yo'nun Almanya'ya taşındığı, ailelerimize söylediğimiz bir yalandı? Yo-Yo'nun, ölmüş iş adamı Yorgun Yorgancı'nın ikinci şansını olduğunu hatırlıyorsunuz, değil mi? Leyla teyze onu, hatalarını anlaması için kısa bir süreliğine küçük bir çocuğun bedeninde dünyaya geri yolladı hani? Hayatın sadece iş ve paradan ibaret olmadığını, bizi eğlendirecek, mutlu edecek şeylere de ihtiyacımızın olduğunu anlaması için... Ve Yorgun Yorgancı Yo-Yo'yken bunu o kadar iyi anladı ki hepimizin, hatta ailelerimizin bile hayatını değiştirdi.”

Yüzüme delirmişim gibi baktıklarını görünce içimde, panikle karışık bir öfkenin yükseldiğini hissettim. Yaşadığımız şeyleri unutmuşlar mıydı? Tamam, Yo-Yo'yu hatırlıyorlardı. Ama Yorgun Yorgancı'ya dair kafalarında hiçbir kırıntı kalmamıştı. Yo-Yo'yla geçirdiğimiz yazı tamamen unutsalardı, tüm yaşadıklarımın bir hayal olduğundan şüphelenmeye başladım. Peki, bu kısmî hafıza kaybından ne sonuç çıkarmam gerekiyordu?

Yo-Yo'nun sırrını tek başıma değil, arkadaşlarımla tutmak istiyordum. Tufan'ın Yorgun Yorgancı'yı unutmamasına şükredecek hâldeydim. Delirmediğimin tek kanıtı oydu.

“Anlattıkların hiç mantıklı gelmiyor,” dedi Yarkın.

“Elbette mantıklı gelmeyecek!” diye bağırdım. “Çünkü mantıklı değil. Ölmüş bir dedenin küçük bir çocuğa dönüşerek ‘ebel zebel’ diye zıplamasının nesi mantıklı?”

“Bahsettiğin yaşlı adam, Yo-Yo'nun dedesiydi,” dedi Yarkın. Olgunca açıklama yapan bir yetişkine benziyordu.

“Ve adı da Yorgun Yorgancı falan değildi,” dedi Melis. “Çünkü Yorgun Yorgancı, gerçekten de bir süre önce ölmüş bir iş adamı.”

“Yo-Yo'nun dedesinin ismi de Yorgun Yorgancı olabilir tabii,” dedi İlgi. “Sonuçta isim benzerliği diye bir şey var. Komşumuzun amcasının ismi Görkem Sulu Köfteci.”

“Ve o isimde biriyle daha mı tanışmış?” dedim, konunun biraz olsun dağılmasıyla rahatlayarak.

“Hayır. Yolda giderken o isimde bir lokanta görmüş.”

Bir süre konuşmadan durduk. Bu çok rahatsız edici bir sessizlikti. Arkadaşlarım, delirdiğimi düşünüyordu. Oysa bu macerayı birlikte yaşamıştık. Hatırlamaları için yalvaran gözlerle baktım. Boşunaydı. Sanki karşımda arkadaşlarım değil, üç yabancı vardı. Bu his, Yo-Yo'nun yokluğu kadar acı vermişti bana.

Bu konuşma, Yo-Yo'nun gidişinden bir ay sonra gerçekleşmişti.

“Yo-Yo gidip seni bir daha aramadığı için üzül­düğünün farkındayız kanka,” demişti İlgi. “Ama alış artık. O öyle bir ufaklıktı. Hiçbir şeyi umursamıyordu. Çılgındı. Seni unuttuğunu kabul et.”

“Almanya’da yeni arkadaşlar buldu,” demişti Yarkın. “Artık onlarla ‘*das un, die tuz, düü şeker*’ falan diye dans ediyor. Seni aramıyor, mektup bile yazmıyor. Ama bak, biz buradayız.”

‘Beni aramıyor, mektup yazmıyor; çünkü o ölü bir adam’ diye devam edecek gücü kendimde bulamamıştım. Sonunda, “Yo-Yo Almanya’da...” diye mırıldanmıştım, bu konuyu bir daha açmamak üzere kapatarak. “Beni unuttu. Bunu kabullenemeyerek saçmalamanın ucunu kaçırdım. O başka çocuklara *hebele hübele* diyor. Ben de yoluma devam edeceğim.”

O günden sonra, en iyi arkadaşlarımla bir daha Yo-Yo’yu hiç konuşmadım. ‘Yo-Yo olsa şöyle yapardı’ diye bazı cümleler kurduklarında bile sessiz kaldım. Annemlerin onu ayıplamasına dayanamadığım için uydurduğum görüntülü konuşma yalanı, aileler arası haberleşme yoluyla onların kulağına da gitti tabii. Böylece Yo-Yo’nun Yorgun Yorgancı olduğu konusunda ısrar etmemin de bir anlamı kalmadı. Artık her şeyi bilen ve hatırlayan tek kişi Tufan’dı.

Yo-Yo ile geçirdiğim yazın her saniyesi muhteşemdi. Ama bu doğaüstü maceranın benden arkadaşlarımı alacağını hiç düşünmezdim. Tamam, küs değildik. Yine her gün görüşüyorduk. Fakat bana aklımı kaçırmışım gibi davranmalarını atlatamıyordum. Onlar Yorgun Yorgancı’yı hatırlamadığı sürece, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımızı hissediyordum. Bu, ünlü olduktan sonra Yarkın’ın hissettiğini söylediği yalnızlıktan bile daha beterdi.

Leyla teyze de artık bizi ziyaret etmeyi bırakmıştı. Eh, bu da normaldi. Çünkü Palamutluk’taki işi bitmişti. Yine de beni unutup gitmesine bozuluyor, onu başka çocuklara ve başka hayaletlere yardım ederken düşündüğümde kıskanıyordum.

Tufan'a Melis, Yarkın ve İlgi'nin dediklerini anlattığımda şaşkıncu bir şekilde içimi rahatlatmayı başarmıştı. Ona, aklımı kaçırıp kaçırmadığımı sormuştum.

"Yorgun Yorgancı, 18 Mayıs 2011'de öldü," demişti. "Siz de o yaz, onunla 'hebele hübele' diye hoplayıp zıpladınız. Bunun nesini anlamıyorlar ki? Yani Hüdaverdi kesinlikle buradaydı, Don. Sen aklını falan kaçırmadın."

Tufan nadiren bu kadar haklı olurdu.

Yo-Yo'yu konuşabileceğim bir kişi daha vardı: Ezgi!

Heyecanla ona mesaj yazmak için Facebook'umu açtığımda, beni arkadaşlıktan çıkardığımı görmüştüm. Bunun iki sebebi olabiliyordu:

1. Ailesine ölmüş dedesiyle görüntülü konuştuğunu anlatmıştı. Ve ailesi de -haklı olarak- beni listesinden sildirip onu psikoloğa falan götürmüştü.
2. Yaşadığı şey, sonradan düşününce onu korkutmuş ve beni kendi isteğiyle silmişti.
3. Leyla teyze gibi, o da işimizin bittiğini düşünüp gitmişti.

Az önce 'iki sebep' demiştim, değil mi? Meğer üçmüş. Yo-Yo'dan sonra, matematik yeteneğimi de kaybetmiş olabilirim.

Ezgi'yi tekrar eklemedim. Beni silmesi, yeterince sinir bozucuydu zaten.

İlgi, Melis ve Yarkın'ın Yo-Yo'yla yaşadıklarımızın bir kısmını hatırlamadığımı anlamamdan iki hafta sonra bir sabah, Leyla teyzeyi odamda buldum. Kucağında çantasıyla, ilk kez gördüğüm bir koltukta oturuyordu. Önce heyecanla fırlayıp etrafta Yo-Yo'yu aradım. Göremeyince, hayal kırıklığımı kalbime gömüp "Günaydın," dedim.

Leyla teyzenin, 'Yorgun'u sonsuza dek dünyada bırakmaya karar verdim' demesi çok mu uzak ihtimaldi?

“Periskülüm çın çın ötüyordu,” dedi. “Onu gece sessize almam gerekti. Sanırım konuşmamız gerek Tuman.”

“Periskül mü? O da ne?”

“Tanıdığım her çocuğun duygularıyla çalışan bir çeşit telefon. Mutluysanız, kuş cıvıltıları çıkarıyor. Üzüntüye, ‘çın çın’ melodisini atadım. Öfke, sadece titreşimde. Ekranımda senin fotoğrafını hem üzüntü hem öfke uyarısıyla görünce, aslında şaşırmadım. Hâlâ Yorgun’un yokluğuna alışmaya çalışıyorsun. Ama sanırım, arkadaşlarının artık Yorgun’u hatırlamadığını fark ettin.”

Heyecanla ayağa fırladım.

“Sen mi yaptın? Tabii ya! Sen yaptın! Çabuk düzelt!”

“Tuman... Yorgun’un son yolculuk hikâyesini ne kadar az kişi hatırlarsa o kadar iyi. Böyle olağandışı olaylar, insanların kafasını karıştırabiliyor. Ve yaşadıklarını mutlaka birilerine anlatmak istiyorlar. O yüzden, bırak herkes minik Yo-Yo’nun Almanya’ya taşındığını sansın.”

“Tufan’a unutturmadın ama?”

“Hem konuşabileceğin bir kişi kalsın istedim hem de Tufan, bunları kaldıracak karakterde çılgın bir delikanlı.”

“Hey!” diyerek yastığımı havaya kaldırdım aniden. “Sakın benim hafızamdan da Yo-Yo’yu silmeye kalkma!”

Leyla teyze böyle bir şeye niyet ederse yastığın onu engellemeyeceğinin farkındaydım. Ama kendimi nasıl koruyabilirdim ki? Yo-Yo ile yaşadığım her saniyeyi unuttuğumu, hayatımdan Yo-Yo’nun hiç geçmediğini hayal ettiğimde bile paniğe kapılıyordum. Gerçi öyle bir şey olursa, Yo-Yo’yu tanıyıp sonra kaybetmiş olmayacağım için acı çekmeyecektim. Yine o sıkıcı, saçmalamaktan utanan, hayata dair hiçbir ders almamış Tuman olacaktım. Bunu istemiyordum.

“Merak etme,” dedi Leyla teyze. “Yorgun’la hatıralarının çok değerli olduğunu biliyorum. Onları senden almayacağım. Artık

üzülme, e mi? Periskülümün, senin fotoğrafınla çınlamasını istemiyorum.”

“Saffet’in açlık durumu nasıl?”

“Hı?”

“Hep Saffet’in karnını doyurma bahanesiyle gidiyordun ya hani? Hâlâ aç mı?”

Leyla teyze, üzgünce gözlerime baktı.

“Ah, olamaz,” dedim. “Öldü mü? Pot mu kırdım? Gerçi Saffet’in ölümlü olup olmadığını da bilmiyorum. O da peri mi? Daha doğrusu... o ne?”

“Saffet kaçtı Tuman.”

“Kaçtı mı? Niye? Nereye? Süper peri güçlerinle onu bulamaz mısın?”

“Maalesef. Kendi istemediği sürece onu asla bulamam.”

“Umarım döner. Peki, Saffet ne? Yani bir çeşit peri ev hayvanı falan mı?”

“Kendine iyi bak Tuman,” dedi Leyla teyze, sorumu duymazdan gelerek. Ve koltuğuyla birlikte ortadan kayboldu. Bu, onu son görüşümdü.

Yo-Yo’lu anılarımızın bir kısmını hatırlamamaları, kendi suçları değildi; bunu öğrenmek, arkadaşlarıma öfkemi hafifletmişti.

Yo-Yo’yu özlemek, artık hayatımın bir parçasıydı. Periskülü öttürmeden, bu üzüntüyle başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Hanzade Servi
yo-yo 2
Hebele Hübele Mühendisi

Sır tutmayı bilen çocukların gizemli arkadaşı Yo-Yo geri mi dönüyor? O zaman şimdi saçmalama özgürlüğünü sınırsızca kullanma zamanı...

Dans etmeye utananlar için şarkılar uydur.
Kaldırımlara seksek çiz. Senin üzülecek zamanın yok.
Sen hebele hübele mühendisisin!

Yo-Yo 2, eski dostlarla ve yeni karakterlerle birlikte Yo-Yo severleri fantastik, büyüleyici, çok komik ve yine hüzünlü bir yolculuğa çıkarıyor.